మొండి ఘటాలు

"గురుమూర్తీ! మిమ్మల్ని నిద్దరినీ గాభరా పెట్టాలని నా వుద్దేశం కాదుకాని, నిజం చెప్పాలిసొస్తే ఈ యింట్లో వుండే ఆ చివరి తూర్పు వేపుగదిలో ఎప్పుడూ దయ్యం ఒకటి తిరుగుతూంటుంది" బోసి నోటిని తెరిచి వికృతంగా నవ్వాడు పంతులు. గురుమూర్తికి నిజంగానే ఒళ్ళు జలదరించింది. ఆరోజే నేనూ గురుమూర్తి పంతులును చూడబోదామని [illegible] పరిచయంలో గురుమూర్తి ప్రాణస్నేహితులు అయ్యాం కూడాను. నేను కేవలం పంతులు మేనల్లుణ్ణి అయినా, చిన్నప్పటి నుంచి చాలా యిదిగా ఉండటంవల్ల మామయ్యా అంటం మానేసి నేనుకూడా ఆయన్ని పంతులనే పిలిచేవాణ్ణి.

రాత్రి పదిగంటలైంది అప్పటికి [illegible] పంతులు చుట్ట ముట్టించాడు [illegible] నేనూ గురుమూర్తీ పక్క పలుకులు [illegible] తూ వాకిట్లోకి వచ్చాం. పంతులు మహా వాగుడుమనిషి. మేం రావటం చూసి పంతులు ఒక్కసారి చిన్న దగ్గు దగ్గి తన పక్కనే అరుగుమీద చోటుచేశాడు. కూర్చోటానికి ఏదో పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుతూంటే పన్నెండు కొట్టింది. అకస్మాత్తుగా గురుమూర్తి సంభాషణను దయ్యాల్లోకి దించాడు. పంతులు కూడా ఆ విషయంలో మంచి ప్రవేశం ఉందని చెప్పటానికన్నట్టు చుట్ట పారేసి ఖాండ్రించి రెండుమూడు సార్లు 'తుప్పుక్కు' 'తుప్పుక్కు' మని ఉమ్మేసి కథ ప్రారంభించాడు.

"ఏమిటి పంతులూ! ఏమన్నావు, ఈ యింట్లో మీ గదిలో దయ్యం తిరుగుతూంటుందా?" గురుమూర్తి తెల్లబోయి మెల్లగా అన్నాడు. వణుకుతో పిరికివాడేమో, ఒళ్ళు ముచ్చెమటలు పోసింది.

"అంటే నా కర్థం కావటం లేదు దయ్యం తిరుగుతూంటుంది ఆ తూర్పువేపు గదిలో అని నేను చెప్తాంటే, మళ్ళీ అదే ప్రశ్నా" పంతులు మొండి కొరకొరలాడాడు. "విను. కథంతా వింటే నీకే తెలుస్తుంది.

[illegible] అద్దెకిచ్చాను ఎవరో ముప్ఫై యేళ్ళ పెద్దమనిషి! మాధవయ్యగారని పేరు! వాళ్ళు ఒక సంవత్సరం వరకంటూ అద్దెకు పుచ్చుకుని, నాలుగు నెలలు ఉన్నాడో లేదో సంవత్సరాది పండుగ పూట 'తుటుక్కు' మని ఆయన మా యింట్లో పని చేసే నౌకరును చంపేశాడు! ఘోరంగా చంపేశాడు!..." పంతులు గొంతుక [illegible]

"చంపేశాడూ? మీ నౌకరును చంపేశాడూ? ఎలా చంపేశాడు! చంపెయ్యటం కష్టం కాదూ!" గురుమూర్తి భయంతో గొణిగాడు.

"ఎలా చంపేశాడో నాకైతే తెలీదు. మాధవయ్యకూడా తరవాత ఆ విషయం నాతో ప్రస్తావించలేదు. అసలా తూర్పువేపుగది రెండో అంతస్తులో వుంది కదూ. ఆ గదికి సరాసరి ఎదురుగ్గా కిందంతస్తులో యింకో గది వుంది. మా నౌకరు ఆ గది పంచలో పడుకుంటూండేవాడు. ప్రకృతంగా వాడికి ఏదో పిచ్చిపాటలు పాడటం సరదా. మాధవయ్యకి మహా చిరాకు శబ్దం అంటే. అంచేత నేను ఈ క్రింది విధంగా ఊహించాను. ఆ సంవత్సరాది రాత్రి మా నౌకరు ఆ పంచలోంచి ఆరుబయటకు వచ్చి అక్కడ వెల్లకిలా పడుకుని పాటలు ప్రారంభించాడు. మాధవయ్యకు మహా చిరాకు పుట్టి, వాడు నోరు తెరిచినప్పుడు మాంఛి నిప్పుకణికలాంటి ఇనపగుండు (అప్పటిదాకా బొగ్గుల కుంపటిలో ఎర్రగా ఒచ్చేట్టు కాల్చాడు) పటకారుతో పట్టుకుని, గురి చూసి వాడి నోట్లోకి ఒదిలిపెట్టాడు. అది వాడి నోట్లోకి ఏమాత్రం గురితప్పకుండా పడటం, వాడు పిచ్చికేక వేసి గుక్కతేలెయ్యటం ఒక్కసారి జరిగింది. ఇంతకంటె వేరు విధంగా చంపటానికి అక్కడ అవకాశం కనిపించదు. పైపెచ్చు రెండుమూడు సార్లు మాధవయ్య ఆ గుండును మా నౌకరు కళ్ళల్లోకి

చూపిస్తూ 'నిన్నెప్పుడో చంపుతానంటం' కళ్ళారా నేను చూచాను."

"గురుమూర్తి నీళ్ళు నమిలాడు. "పంతులూ! మంచి అవకాశం పోగొట్టుకున్నానోయి. ఎన్నాళ్ళనుంచో గురిలో అంత ప్రావీణ్యం సంపాదించిన గురువు దగ్గర శుశ్రూష ప్రారంభిద్దామని ఉవ్విళ్ళూరాను. ద్రోణుడే మళ్ళీ పునర్జన్మ ఎత్తివుండాలి. ఇంతకీ మాధవయ్య బ్రతికున్నాడా?"

"సరేలే. చెప్పే దేమిటి. ఇప్పుడు కూడా ఆ గదిపేరు మాధవయ్య గదే చచ్చినా బ్రతికినా ఆ గదిని వదిలేట్లు లేదు. సంవత్సరం పూర్తి ఔతుంది. అద్దె ముట్టకపోయినా కంట్రాక్టుప్రకారం సంవత్సరం కాంగానే నన్నా, గదిని ఖాళీచేస్తే బాగుంటుంది. సరే అసలువిషయానికి ఒద్దాం. మాధవయ్య చేతిచలవవల్ల చచ్చిపోయింది మా నౌకరొక్కడే కాదు. అంతకు వారంరోజులు ముందుగా ఒక ఫిడేలు వాయిద్యగాణ్ణి నిలువునా ప్రాణం తీశాడు.."

"ఏమిటీ! నిజం!. " గురుమూర్తి పెదవి కొరుక్కున్నాడు.

"అక్షరాలా నిజం. ఆ ఫిడేలు వాయిద్యగాడు ఈ వూరొచ్చి ఒక నెలరోజులైంది. ఎప్పుడూ ఫిడేలువాయించుకుంటూ బజారెంట అడుక్కునేవాడు. పాటలో సొంపు లేకపోయినా కంఠంలో మార్దవం వుంది. సంవత్సరాది వారంరోజులు ముందుగా ఆ ఫిడేలువాయిద్యగాడు మాయింటి ఎదురుగా పాడుతున్నాడు. మాధవయ్య గదిలోంచి ఏం సిగ్నలు వచ్చిందో ఏమో, సరాసరి మెళ్లెక్కి పైకి పోయాడు. అంతే అతను పైకి పోవటం చూచినవాళ్ళెవరూ మళ్ళా అతగాడు కిందికి రావటం చూడలేదు. సరిగదా ఊళ్ళో ఎవళ్ళూ మరునాడు కానీ, తరవాత గాని, ఇప్పటివరకూ అతని సంగతి గాని, సంగీతం గాని ఎరగరు."

"ఊళ్ళో ఎవళ్ళూ భోగట్టా చెయ్యలా? " గురుమూర్తి షెర్లాక్సహోమ్సు మోడల్లో స్టైలిష్‌గా మాట్లాడాడు.

"అబ్బె. అలా అయితే ఇంకేం. ఇనుపగుండులాంటి మాధవయ్యను చూస్తే ఈ ఊళ్లో హడల్. ఎవరిక్షేమం వారు చూచుకున్నారు. అయినా ఆ బిచ్చగాడు చస్తే ఎవరికేం? ఈ ఊళ్లో వాడికి చుట్టాలా, పక్కాలా?" పంతులు నిట్టూర్పు విడిచాడు.

"అహ్హా... ఎంత ఘోరం! ఇదంతా పిశాచకృత్యంలా గుందే.. " పంతులును చూచి గురుమూర్తి పళ్లు బిగించాడు.

"అప్పుడే నీళ్లు నమలబోక. ఇంకా వుంది కథ. కిందటి వేసవికాలంలో ఈ ఊరు బ్యాండుమేళం ఒక టొచ్చింది. వాళ్ళంతా బలేగా వాయించేవాళ్ళు. మాధవయ్య ఎలా అయాడో, వాళ్ళలో ఒకడితో ప్రాణస్నేహితుడయ్యాడు. ఖరునా డెళ్ళిపోతారనంగా బ్యాండుమేళగాళ్ళందరిని ఇక్కడికి భోజనానికి పిలిచాడు. మరునాడు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు ఈ ఊరునుంచి. అంతే. తిరిగి వాళ్ళెక్కడా బ్యాండు వాయించలేదు సరిగదా సంగీతం అంటే వాళ్ళు కత్తులు కరార్లు పుచ్చుకుంటున్నారు. "

"సరేలే చాలా గాథ వుందే ఈ మాధవయ్యసంగతి కాని. కాని అంతా చెప్పెయ్యి. " ఎంతో ఆత్రంగా కథను వినాలని ఆత్రపడ్డాడు నా జేబులోనికి స్వతంత్రంగా చెయ్యి పోనిచ్చి 'సిజర్సు' పీక్కుని వెలిగించాడు.

పంతులు మళ్ళీ ప్రారంభించాడు. మాధవయ్య యింకా ఎన్నో యిలాంటి ఘోరహత్యలు చేశాడు. అన్నీ యిప్పుడు నేను మరిచిపోయాను. ఇదివరకుండే జ్ఞాపకశక్తి చాలా నశించిపోయిందోయ్ గురుమూర్తీ. ఇంకో విషయం నాకు బాగా జ్ఞాపకం వుంది. మాధవయ్యే ఇంకో సంగీత వాయిద్యగాణ్ణి పొట్టను బెట్టుకున్నాడు.

ఇదెంతవరకు నిజమో నాకు తెలీదుగాని కాస్తో కూస్తో మొత్తానికి మాధవయ్య చెయ్యికూడా అందులో వుంది. ఈవూళ్లో తొక్కడు హార్మోనియం నేర్పే ఆయన-60 ఏళ్ళు నిండిన ముసలితొక్క ఉన్నాడు. ఆయన అకస్మాత్తుగా చచ్చిపోయాడు. చచ్చిపోవటమే కాకుండా ఆయన బంధువులకైనా ఎవ్వరికీ తెలీకుండా ఎవరో అర్ధరాత్రిన ఆయన్ను ఎత్తుకుపోయి దహనంకూడా చేశారు. మాధవయ్య సరిగా ఆ రాత్రే రెండుగంటలకు ఇంటి కొచ్చి తలుపు తట్టాడు. అంచేత ఆ పెద్దమనిషి చావుతో మాధవయ్యకు కొంతైనా సంబంధ వుండకపోదు..."

పంతులు కాశ్శేపు ఆగాడు. దగ్గాడు. తుపుక్కుమని వుమ్మేశాడు. మళ్ళీ ప్రారంభిచాడు.

"తరువాత మాధవయ్య చచ్చిపోయాడు. మాధవయ్య చనిపోయి రెండునెలలయింది. అప్పటినుండీ ఆ తూర్పువేపు గదిలో పన్నెండు కొట్టింతర్వాత విపరీత ధ్వనులు బయలుదేరతాయి. నాలుగుకొట్టి కోడి కూసిందాకా ఆ ధ్వనులు అలాగే వినపడుతుంటాయి. మాధవయ్య దయ్యం అయిపోయాడు. మాధయ్యమీద కసి తీర్చుకోటాని కా అన్నట్లుగా ఆ ఫిడేలు వాయిద్యగాడు, మా నౌకరు, హార్మోనియం

గజ్జి నుండి విముక్తికి,
సత్వరగుణమునకు...
స్కాబిమెట్
ఆయింట్‌మెంటు.

గజ్జి, తామర, శెగ గడ్డలు మొదలైన వ్యాధులను అతి శీఘ్రముగా తొలగించుటలో ఖ్యాతి నొందినది. జాడ్యక్రిములను ఎదుర్కొని, కురుపులను త్వరలో మాన్పును.

తయారు చేయువారు

మౌంట్ మెట్టూర్ ఫార్మస్యూటికల్స్ లిమిటెడ్.
మద్రాసు-20.

మేనేజింగ్ ఏజంట్లు: మౌంట్ ఫార్మసీ లిమిటెడ్, మౌంటురోడ్డు, మద్రాసు-2.

P. S. M. 8.

వాయించే ఆ ముసలితొక్క అంతా దయ్యాలుగా మారి మాధవయ్యతో రోజూ కొట్లాడుతూండేవాళ్ళు. కోడి కూయంగానే ఆ ధ్వనులన్నీ సమసిపోతాయి. గది వదలేముందుగా అప్పటిదాకా ఘోర యుద్ధం చేసినవాళ్ళంతా మళ్ళీ స్నేహితులవుతారు. మాధవయ్య మామూలుగా తను పడుకునే పడకకుర్చీలో కూచుని చుట్ట వెలిగిస్తాడు. ఫిడేలు వాయిద్యగాడు, తనలా దయ్యంగా మారిన తన ఫిడేలుతో వాయిస్తాడు. దయ్యంగా మారిపోయిన తన హార్మోనియము వాయిస్తూంటాడు చచ్చిపోయి దయ్యమైన ఆ ముసలి తొక్క. చచ్చి దయ్యాలయిన మేళాలను వాయిస్తూంటారు ఆ బ్యాండువాయిద్యగాళ్లు (ఈ రెండు నెలల్లో అంతా ఒకరితరువాత ఒకరు చచ్చిపోయి దయ్యాలుగా మారిపోయారు.) అంచేత ఆ గదికి మాధవయ్యగది అని పేరెట్టి దాని ఛాయలకైనా మేము పోము!.. ” పంతులు కథను ఒక్కపెట్టున పూర్తిచేసి అప్పటిదాక నోట్లో పోషించిన ఉమ్మిని ఖాండ్రించి ఉమ్మేశాడు. గురుమూర్తి చిన్న చిన్నగా సోలుతున్నాడు. నా జేబులోవున్న సిజరు పాకెట్టును అప్పటికి నేను పూర్తిచేసేశాను.

మాంఛి హుషారుగా లేచి “అలా అయితే ఆ గదిలో పడుకోక తప్పదు” అన్నాను మాధవయ్య దయ్యంవిషయం ఏమిటో తేల్చుకోవాలనే కుతూహలంతో. నా మాటలు వినీవినటంతోటే నిద్రతో సోలుతున్న గురుమూర్తి ఎగిరిపడ్డాడు. పంతులు కూర్చున్నవాడల్లా లేచి చిందులు తొక్కుతూ నాలుగువేపులా తుపుక్కు తుపుక్కుమని ఉమ్మివెయ్యటం మొదలెట్టాడు.

“అమ్మో! ఆ గదిలో పడుకుంటావూ? ప్రాణాలమీద ఆశ లేదా యేం? నే నూరుకోను. అదీ గాక ఆ గదిలో ఏముంది. పరుపూ, పక్కా కూడా లేదే...” పంతులు సాకులు వెతికాడు.

“పరుపు లేకపోతేం? మర్చేం ఫరవా లేదు. చాలాకాలం భాగ్యవంతు లింట్లలో పరుపుమీదే పడుకున్నా. వాళ్ల తాతల కాలంనుంచీ మట్టి ఎరగనివాటిమీద. అంచేత సాకులు వెతకబోకేం. అవేం అతకవు. నే నా కుర్రవాణ్ణి. మాంఛి వయస్సులో వున్నాను. పై పెచ్చు నెలరోజుల నుంచి మనస్సు బాగా స్థిమితంగా వుంది. దయ్యాలూ, భూతాలూ నన్నేం చెయ్యవులే. ఏదో చెప్పి మళ్లీ మీ యింట్లో వాటిని కనపడకుండా చేసి పంపుతాను కూడా.” కబుర్లు చెప్పాను.

పంతులుకు గత్యంతరం లేకపోయింది. ఎలాయితేనేం కష్టంమీద ఒప్పుకున్నాడు. ముగ్గురం కలిసి మేడెక్కిపోయాం. వాళ్లిద్దరూ నన్ను భద్రంగా గదిలో చేర్చి వేళ్లే ప్రయత్నంలో వున్నారు. పంతులు మొగంలో కళ లేదు. గురుమూర్తి ఒణుకుతున్నాడు. ముచ్చెమటలుపోసినాయి. అకస్మాత్తుగా ఏదో చిన్న శబ్దం అయింది, క్షణంలో ఎలా మెట్లుదగ్గరకు దూకాడో గురుమూర్తి. నాకు అగమ్యగోచర మయింది. వాడి వెంటనే పంతులు దూసుకున్నాడు గోచీ వూడిందికూడా గమనించకుండా.

నేను తలుపు దగ్గర కేశాను. పడుకున్నాను. నాకో పిచ్చి వుత్సాహం కలిగింది. ఇంటి కప్పు అమాంతం ఎక్కి దిగాలనిపించింది. ఎలాయితేనేం కోరికను చంపుకున్నాను. బుద్ధుడు చెప్పాడుగా కోరిక లుండరాదు అని. ఒకపక్కకు ఒత్తిగిలి టేబిలువంక చూచాను లాంతరు వెలుతురు భరతనాట్యం ప్రారంభించింది. ఒత్తిమీద కిరసనాయిలు పడ్డదో ఏం పాడో! ఇదేం అపశకునంరా బాబూ అని ఆ నాట్యానికి అంతం చెప్పాలని శతవిధాల ప్రయత్నం చేశాను. ఊహూ. ఏం లాభం? అరిపోయే స్థితి కొచ్చింది. నాకు ఒళ్లు కాలుకొచ్చింది. రెండుసార్లు గాలిలో తిప్పి ఒక్కపెట్టున విసిరి నేలకేసి కొట్టాను. పెద్ద మోతయింది. గురుమూర్తి, పంతులు గాభరా పడుండాలి నాలో నేను నవ్వుకున్నాను.

నిద్రపోదా మనుకున్నాను. లాభం లేకపోయింది. అసలు నిద్రొచ్చే కళలుకూడా ఆచ్చే కనిపించ లేదు. అంచేత చీకట్లో గుడ్లు తెరుచుకుని వెల్లికిలా పడుకుని కప్పువంక తదేకదృష్టితో చూస్తూ పడుకున్నాను. ఏవో పిచ్చి తలంపులు నన్ను పీడించినాయి. ఆలోచిస్తుంటే ఎందుకో నవ్వొచ్చింది. పక్కమంచం ఊగిపోయేట్లు బిగ్గరగా నవ్వాను. ఒక్కసారి భయ మేసింది. నిశ్శబ్దంగా వున్న రాత్రిలో నానవ్వు దయ్యపునవ్వుగా ప్రతిధ్వనించింది తిరిగేతిరిగే గబ్బిలాలు ఎగిరిపోయినయి. పక్కకు ఒత్తిగిలి చూచాను టేబిలు దగ్గరగా వున్న కుర్చీలో నోట్లో పెట్టుకుని కాలుస్తూ కూచున్నాడు ఎవరో. దయ్యంగా మారిన మాధవయ్యా? ఒళ్లు ఒక్కసారిగా జలదరించింది తమాయించుకున్నాను. పది నిముషాలు శబ్దంలేకుండా గడిచిపోయినాయి. జేబులోంచి సిగరెట్టు తీశాను. వెలిగించాను. ఒంట్లో వేడి ప్రవేశించింది. ప్రారంభించాను.

“ఇవాళ చాలా చలిగా లేదు? . ”

“నేను మటుకు చూడలేదు. అయినా మీమాట ఒప్పుకుంటాను.” దయ్యం మాట్లాడినట్లు. .ఆశ్చర్యపోయాను.

మళ్ళీ నిశ్శబ్దంగా కొన్ని నిముషాలు గడిచినయి. ఇంకోసారి తిరిగి ఉపక్రమించాను.

“మీ పేరే మాధవయ్యనుకుంటాను. పంతులు నౌకరును మీరే చంపారుగదూ!..”

“ఔను వట్టి శుంఠ ..” ముక్కుకు ముక్క సమాధానం చెప్పాడు. ఏమీ పశ్చాత్తాపం పడ లేం?

ఇంకో ప్రశ్న వేశాను.

“హార్మోనియం వాయించే ఆ ముసలి తొక్కచావులో మీకూ కొంత చెయ్యి వుందని పుకారుగా వుంది. ఏమంటారు?..”

“కొంత చెయ్యి వుందన్నారూ? ఎవ రా బుద్ధిహీనులు! నా కెవ్వరూ సాయం చెయ్య లేదు. ఒక్కడినే చంపాను. అర్ధరాత్రి మోసుకుపోయి దహనం చేశాను. చీకట్లో రాయి తగిలి క్రింద పడితే గీరుకుపోయింది మచ్చకూడా పడింది. చూడండీ.” మొగం చూపించాడు. నిలువునా నీరై పోయాను.

“అయితే ఫిడేలు వాయిద్యగాణ్ణి మీరే చంపారా?.. ”

చిరునవ్వు నవ్వాడు.

“ఏ ఫిడేలు వాయిద్యగాడి విషయం మీరు ప్రశ్నించేది?” నిష్కర్షగా తిరిగి ప్రశ్నేశాడు.

“సరేలే ఇంకా ఎంతమంది ఫిడేలు వాయిద్యగాళ్ళున్నారు, మీరు చంపిన వాళ్ళు...”

భయం వేసి నాలుక కొరుక్కున్నాను.

“అయితే బడాయి కొట్టుకోవటం నాకు అలవాటు లేదుగాని, నిజం చెప్పాలిసొస్తే ప్రేతభూమిలో నా కాతా తాలూకు ఫిడేలు గుర్తులు అరడజను పైనే వున్నాయి.. ”

‘అమ్మ బాబో’ కెవ్వు మన్నాను.

తెలుగు మెఱుగులు

గ్రంథకర్త : వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రి,

తెలుగుదనము, తెలుగు సంప్రదాయాలు తెలుగుభాష అవతరించిన విధము. తెలుగు తేటదనము, తెలుగుకవితాపారమ్యము శాస్త్రి గారి పాతిక ముప్పయి సంవత్సరాల సాహిత్య కృషి ఇందులో మూర్తీభవించి యున్నవి.

వెల రు. 2/- తపాలాఖర్చులు 0 7-0.

మేనేజరు, ఆంధ్రగ్రంథమాల,

నెం. 7, తంబుచెట్టి వీథి, మదరాసు.

పది నిమిషాలు తెలీకుండా గడిచిపోయినాయి. ఇంతసేపూ మాధవయ్యా చుట్టకాలుస్తూనే వున్నాడు. ఇదివరకెప్పుడూ దయ్యాలు చుట్టలు కాలవటం ఎరగను. అయితే మనుషుల్లా ప్రవర్తిస్తయ్యన్న మాట!

“మీరే పొగాకును వాడతారు? సాధారణంగా?” ఉత్సాహంతో ప్రశ్నించాను.

“ఎప్పుడూ నేను చేబ్రోలు పొగాకునే వాడతాను. సమాధానం అడిగిందానికి చెప్పి” ఒక చిన్న పురాణం చెప్పాడు. మనిషి బ్రతికివున్నప్పుడు ఎంత పొగాకు కాలిస్తే అంత పొగాకూ, మనిషి చనిపోయి దయ్యమైపోయింతర్వాత దయ్యమై అతని దగ్గరకు చేరుతుందిట. ఇదివరకు తను బ్రతికివున్నప్పుడు ఎప్పుడూ చేబ్రోలు పొగాకే వాడేవాడుట. మాటలు పూర్తి చేశాడు. నాకు ఆశ్చర్యమేసింది మంచి విషయం నేర్చుకున్నాను. ఇక నుంచీ సిగరెట్లు ఎక్కువ కాల్చి పారేస్తాను.

మళ్ళీ కొంతసేపు నిశ్శబ్దం నిమిషాలను మ్రింగింది. మాధవయ్యానే అడిగాను మిగతా దయ్యాలు—ఫిడేలు వాయిద్యగాడు. హార్మోనియం వాయించే ముసలితొక్క, పంతులు నౌకరూ, బ్యాండువాయిద్యగాళ్లూ—ఎప్పుడు వస్తారన్నాను

మాధవయ్యా నవ్వాడు. “అదంతా శుద్ధ అబద్ధం. మొదట్లో వొచ్చే వాళ్ళు అయితే అందరినీ ఒకరి తర్వాత ఒకరిని చంపేశాను. విసిగేసింది ఏం చేస్తాను? అందరూ చనిపోగా చివరికి మిగిలిన ఒక్క బ్యాండువాయిద్యగాణ్ణి మీరు గదిలోకి వచ్చేలోగా చంపేశాను. ఇందాక మీరు విన్న శబ్దంఅదే.”

“అలాయితే మీ రొక్కరే రోజూ వస్తారన్నమాట మీరు రాకుండా ఉండకండి ఈ యింట్లో వాళ్ళు విచారపడతారేమో” అన్నాను ఊరుకున్నవాడిని ఊరుకోక.

అకస్మాత్తుగా ఏదో శబ్దం అయింది క్రిందంతస్తులో. ఉన్నవాడున్నట్లు మాధవయ్యా ఆపాదమస్తకం ఒణికిపోయాడు క్షణంలో అతని మొగం నిస్తేజమయిపోయింది.

“మీకు జ్వరం తగిలినట్లుంది. పాపం మీకేం కావాలో చెప్పండి. అమృతాంజనం రుద్దమంటారా? కషాయం తీసి యిమ్మంటారా” ఎంతో సానుభూతిగా అడిగాను.

క్షణంసేపు మాధవయ్యా ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆ తర్వాత కాస్సేపు విశ్రాంతిగా కూచుని చుట్ట తగలేశాడు.

“మరేం ఫర్వాలేదు లెండి ఇందాక మనకి వినపడింది కోడికూతనుకున్నాను” అన్నాడు తాపీగా.

“అప్పుడే ఏం కోడి! ఇంకా రెండన్నా దాటందే.!” అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

“ఈ వెధవకోళ్ళకు బుద్ధి వుంటేగా. అసలు వాటి కొక టైమంటూ వుండాలి వాటికా జ్ఞానం లేదు. వేసవికాలంలో నాలుగ్గంటలకు, శీతాకాలంలో ఆరుగంటలకు కోడి అరవాలి. అలాగయితే బాగుంటుంది. అంతే గాని ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు అరవటంవల్ల మాబోటివాళ్ళు చాలా యిబ్బంది పడతారు.” ఎంతో యిదిగా అన్నాడు.

“అయితే కోడి మీ సమీపంలో లేకపోతే ఎలా గడుపుతారు?” అని అడిగాను. మాధవయ్యా ఏదో జవాబివ్వబోతున్నాడు. అకస్మాత్తుగా కోడికూసింది. ఈ సారి అనుమానానికి అవకాశం లేదు మాధవయ్యా లేచి నిలబడ్డాడు

వెళ్లివస్తానంటూ బిళ్ళమడతలు సర్దుకుంటున్నాడు.

“నేనుకూడా వస్తాను మీతో కాస్త దూరం నడవాలనుంది.” అంటూ వెంబడించాను

మాధవయ్యా నేనూ ఒకరిచేతి నొకరు పట్టుకుని గేటుదాటి రోడ్డుమీద కెళ్లాం. రామయ్యా కనిపించాడు

“ఏం రామయ్యా! దొంగల భయం ఏమీ లేదుగా అయినా కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండటం మంచిది ” అంటూ సాగిపోతున్నాను నా పక్కనే మాధవయ్యా నడుస్తున్నాడు

రామయ్యా నన్ను వదల్లేదు “బాబూ! అయితే అర్ధరాత్రిన ఇలా ఊరిబయటకు బయలుదేరారేం. నన్నుకూడా రమ్మంటారా ఏమిటి ”

“అక్కర్లేదు పో ఇప్పుడే వస్తాను. ఇడుగో. మాధవయ్యా నలా పంపించొస్తాను. నువ్వాగులే ”

ఇంకో అడుగు ముందుకు వేశాను మాధవయ్యా తొందరపడుతున్నాడు. అప్పుడే మూడోసారి కోడి కూత వినిపించింది.

“ఎవరా మాధవయ్యాగారు? ఏంబాబూ!” రామయ్యా నన్ను వదిలేట్లు లేడు నాకు చిరాకేసింది

“ఓహో! అసలు సంగతి మరిచిపోయాను. మాధవయ్యా నీకు కనపడడులే..”

రామయ్యా ఎగిరిపడ్డాడు. అమాంతం నా చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

“బాబూ! నిద్రమత్తులో పోతున్నారల్లే వుంది. రోడ్డుచివర నేలభావికూడా వుంది. ఇక పదండి యింటికి. మీకు ఒళ్లు తెలీటం లేదల్లే వుంది. బనీను ఒక్కటే వేసుకు పోతున్నారేం ఇలా.. ” రామయ్యా గట్టిగా వెనక్కు లాగాడు.

నాకు ఒక్క పట్టున ఉడుకుమోత్తనం వచ్చింది. “పోవోయి. అనవసరంగా వాగక. నీకెందుకూ ఈ విషయంలో జోక్యం లేని జోక్యం.. ...”

మాధవయ్యావైపు చూచాను. లేడు. ఎప్పుడెళ్ళాడో ఏమో. ఉత్త మొద్దు. ఆమాత్రం జ్ఞానం వుండఖర్లా ఇంత దూరం వెంట ఒస్తేను.

విసుగ్గా వెనక్కు తిరిగాను.

అనేకసార్లు పంతులు మాయింటికొచ్చాడు.

ఎప్పుడూ మళ్ళా మాధవయ్యా తిరిగి వాళ్లింట్లో కనిపించలేదట. స్నేహితుడి మీద ఆ మాత్రం గౌరవం ఉంచాడు.

(ఒక రష్యన్ కథ ఆధారంగా)